

занялъ съ друго. Прѣдъ него стоеше стѣпалото, подъ което прѣди малко бѣше чулъ шумъ. Трѣбваше да се мине, а той се бояше, да не би нѣщо да има тамъ.

— Нищо не се чува; промѣлви си той и стѣпи на опасното стѣпало. Но и това мѣсто прѣмина безъ да му се случи нѣщо лошо и бързо се за-тири по другитѣ стѣпала.

VII.

Азъ го убихъ, мамо.

Майка му, която въ това врѣме стоеше вѣнъ, въ салона, щомъ чу стѣпките на Стоянча, бързо се върна въ стаята и сѣдна пакъ на кревата си, до масата.

Стоянчо бързо бѣгаше по салонътъ, като стис-каше въ едната си ржчица книжката, а въ друга-та — сабличката.

— Азъ го убихъ, мамо, извика той, щомъ влѣ-зе въ стаята и се впусна къмъ майка си.

Буля Иваница го прѣгърна и обсипа червени-тѣ му странички съ цѣлувки.

— Азъ го убихъ баба право казва азъ го убихъ, мамо, продължаваше да вика той.

— Какво уби, Стоянчо? кажи да видя, какво е убилъ на мама юнакътъ?

— Таласъма убихъ, мамо. Баба право казвала. Таласъмъ имаше и азъ го убихъ.

— Ти нищо не си убилъ миличкъ, защото нѣма таласъми и ти не трѣбва да вѣрвашъ. Нали каза, че нѣма да вѣрвашъ? говореше майка му, като му държеше лѣвата ржчица.

— Не, мамо, азъ го убихъ извика нажалено Стоянчо. — Щомъ го ударихъ и не мръдна вече, а ти не вѣрвашъ.